U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelky **Ch. O.**, zastoupené Michalem Benčokem, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské nám. 17, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2004, č. j. 63 Az 127/2004 - 17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2004, č. j. 63 Az 127/2004 – 17, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 9. 6. 2004, č. j. OAM-2012/VL-10-19-2004, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g.) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelka uvedla, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítala, že v průběhu řízení nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci, důkazy, které si soud opatřil byly neúplné a zakládaly se fakticky jen na dokladech obsažených ve správním spisu. Ministerstvo nezjistilo přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušilo povinnost, kterou mu ukládá § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a v důsledku toho i nesprávně posoudilo žádost o udělení azylu. Dále důkazy, které si ministerstvo opatřilo pro rozhodnutí nebyly úplné, čímž porušilo § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, a nedostatečně objasnilo důvody, které ho vedly k vydání rozhodnutí, čímž porušilo § 47 odst. 3 správního řádu. Tvrdila, že napadené rozhodnutí vycházelo z nesprávného právního výkladu § 12 zákona o azylu. Krajský soud nedostatečně přihlédl zejména k soustavnému porušování lidských práv v Mongolsku a k vysokému stupni korupce v tamním policejním sboru. Domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož má odůvodněné obavy o svůj život, a to ze strany bývalého manžela a jeho tzv. kamarádů, kteří jsou příslušníky mafijních struktur a kteří ji mohou ohrozit na životě. Mocenské orgány Mongolska se nevěnují svým úkolům a vláda není schopna zajistit ochranu občanů před neobyčejně vysokým stupněm kriminality. Situaci na území Mongolska nelze brát jako stabilizovanou a z tohoto důvodu nemohl soud posoudit správně

skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval. Nesprávnost postupu krajského soudu spatřuje v nesprávnosti posuzování bezpečnostní situace na území Mongolska. Dále tvrdila, že napadené rozhodnutí vycházelo z nesprávného právního výkladu § 91 zákona o azylu, kdy nebylo dostatečně přihlédnuto k odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení. Krajský soud se touto otázkou vůbec nezabýval a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění. Z těchto důvodů se domáhala zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňovala jiné právní důvody, než které uplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohla, a § 109 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovala skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem Nejvyšší správní soud při svém rozhodování nepřihlíží. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem a nemožnost uplatňování skutkových novot je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že skutečnosti uvedené v kasační stížnosti jsou nové a důvody, v ní obsažené stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem. Zatímco v žalobě stěžovatelka uváděla jinou skutečnost, když k obecně formulovaným citacím jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nelze přihlížet, tj. odkázala na obsah správního spisu kde uváděla, že opustila vlast z ekonomických důvodů, utekla před svým bývalým manželem, který jí vyhrožoval smrtí, a žádostí o azyl si chce legalizovat pobyt na území České republiky, v kasační stížnosti uvedla, že byla nucena opustit zemi původu z důvodu, že měla odůvodněné obavy o svůj život ze strany bývalého manžela a jeho přátel, kteří jsou členy mafiánských struktur a z důvodu vysoké kriminality, soustavného porušování lidských práv a vysokému stupni korupce v tamním policejním sboru (nové skutečnosti), a dále uváděla nové důvody v žalobě neuplatněné, tj. že napadená rozhodnutí vycházela z nesprávného právního výkladu § 12 a § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto k uvedeným novým skutečnostem a dříve v řízení před soudem neuplatněným důvodům nepřihlédl.

Proto z důvodu výše uvedeného kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl, neboť se opírá jen o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu